

ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ

ΕΤΟΣ 30°
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 219

ΜΗΝΙΑΙΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ
ΤΗΣ ΕΥΞΕΙΝΟΥ ΛΕΣΧΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

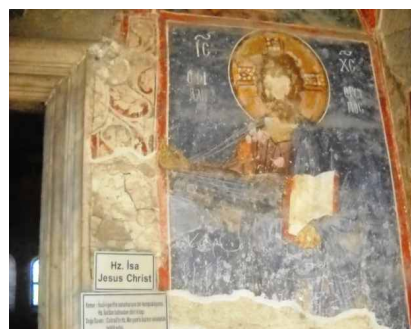
ΜΑΪΟΣ 2018
(ΚΑΛΟΜΗΝΑΣ 2018)

Ιστορική δικαίωση

την Πέμπτη 5 Απριλίου 2018 στην Τραπεζούντα, όπου το ανώτατο τουρκικό δικαστήριο ακύρωσε τη μετατροπή της Αγίας Σοφίας σε τζαμί.

Το χρονικό της όλης υπόθεσης δικαιώνει τα ποντιακά σώματα που όλη την προηγούμενη 5ετία πίεζαν με κάθε τρόπο για την επιστροφή της Αγίας Σοφίας Τραπεζούντας στο προηγούμενο καθεστώς.

Η εκκλησία της Αγίας Σοφίας στην Τραπεζούντα κατασκευάστηκε ως μοναστήρι από τον αυτοκράτορα Μανουήλ τον Α΄ στα έτη 1250-1260. Το κτίσμα αυτό που ακόμη και στην εποχή του Σουλτάνου Μωάμεθ του Πορθητή χρησιμοποιούνταν ως εκκλησία, μετά από το 1964 άνοιξε ως μουσείο. Το 2012 παραδόθηκε στην Γενική Διεύθυνση Βακουφίων και το 2013 άνοιξε ως τζαμί. Αλλά μετά από το άνοιγμα της ιστορικής αυτής εκκλησίας ως τζαμί, φέρεται να έχει συμβεί μια μεγάλη καταστροφή.

Στην εκκλησία της Αγίας Σοφίας που κατασκευάστηκε το 1250, μετά από την μετατροπή της σε τζαμί το 2013, αγιογραφίες 800 ετών καλύφθηκαν και κάποιες εξ αυτών έσπασαν.

Ο Εγιούπ Μουχτζού πρόεδρος του επιμελητηρίου αρχιτεκτόνων περιγράφει ως εξής αυτά που έγιναν στο τζαμί:

“Στη θέση του μουσείου υπάρχει ένα τζαμί χωρίς όμως θρησκευτική κοινότητα. Πέριξ του μουσείου άλλαξε το σχέδιο και κατασκευάστηκαν τουαλέτες και άλλες κατασκευές από μπeton. Κάποιοι τμήματα τοίχων βάφτηκαν πράσινα. Οι ζωγραφίες στον τρούλο σκεπάστηκαν με ξύλινο παραπέτασμα. Τα μωσαϊκά στο πάτωμα κρύφτηκαν με χαλιά. . Για να κρεμαστεί κουρτίνα ώστε να ξεχωριστεί ο χώρος για τις γυναίκες, μπήκαν καρφιά στα ιστορικά τοιχώματα”.

Η Αγία Σοφία πριν από την μετατροπή του σε τζαμί, το 2012 το είχαν επισκεφτεί 150.000 τουρίστες και μαζί με το μοναστήρι της Παναγίας Σουμελά ήταν τα πλέον επισκεπτόμενα μέρη της Τραπεζούντας. Ειδικότερα την Αγία Σοφία την επισκέπτονταν ξένοι τουρίστες.

Σχετικά με την δίκη στην οποία το Διοικητικό Δικαστήριο Τραπεζούντας μη λαμβάνοντας υπόψη τις αναφορές των εμπειρογνομόνων είχε απορρίψει την προσφυγή, η έφεση που έγινε από το Επιμελητήριο Τούρκων Αρχιτεκτόνων έγινε δεκτή και η έγκριση της απόφασης που είχε πάρει το Συμβούλιο Προστασίας, ακυρώθηκε από ανώτερο δικαστήριο.

Η σχετική με το θέμα ανακοίνωση του Επιμελητηρίου Αρχιτεκτόνων, περιέχει την φράση “Καλούμε όλα τα ευαίσθητα μέρη να κινητοποιηθούν για την εφαρμογή της απόφασης του δικαστηρίου, την επαναλειτουργία του χώρου ως μουσείου και την προστασία της πολιτιστικής κληρονομιάς”.

Πηγή: Τουρκικά νέα - Επιμέλεια: Νίκος Τουμπολίδης

Ημερήσια εκπαιδευτική εκδρομή της Ευξείνου Λέσχης Βέροιας

Την Κυριακή 1 Απριλίου 2018 η Εύξεινος Λέσχη Βέροιας πραγματοποίησε ημερήσια εκπαιδευτική και ψυχαγωγική εκδρομή στα Λουτρά Πόζαρ και στην πόλη της Έδεσσας με την συμμετοχή των τμημάτων της καθώς και φίλων και μελών της Λέσχης.

Πρώτος προορισμός μας τα λουτρά που βρίσκονται στην περιοχή Αριδαίας σε υψόμετρο 350 μέτρων και σε απόσταση 34 χιλ. από την Έδεσσα, όπου μικροί και μεγάλοι είχαν την ευκαιρία να δούνε από κοντά τις ιαματικές πηγές και τις εγκαταστάσεις που βρίσκονται μέσα σε ένα πανέμορφο φυσικό περιβάλλον.

Κατόπιν, ακολουθώντας το πρόγραμμα, οι εκδρομείς ξεκίνησαν για τον δεύτερο προορισμό τους, την πόλη της Έδεσσας. Η πρώτη στάση, και πιο σημαντική της αποστολής των δύο λεωφορείων ήταν τακοιμητήρια της πόλης, όπου υπάρχει η «τελευταία κατοικία» του Μεγάλου Οπλαρχηγού μας (οπλαρχηγού του Πόντου) Παύλου Τσαουσίδη.

συνέχεια στην 6η σελίδα

19η Μαΐου: “ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ”

Η ΘΗΡΙΩΔΙΑ ΤΗΣ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑΣ

Ο Γάλλος συνταγματάρχης Φρανσουά Μουζέν που παρακολούθησε τις εργασίες της Τουρκικής εθνοσυνέλευσης σε επιστολή του προς το Γαλλικό Υπουργείο Εξωτερικών και το Γαλλικό Γενικό Επιτελείο Στρατού αναφέρει:

“Ο Κεράλ Μουσταφά, στην Τουρκική Εθνοσυνέλευση της 13ης Αυγούστου 1923, πληροφορεί περιχαρής την ομήγυρη: «Επιτέλους, ξεριζώσαμε τους Έλληνες από τον Πόντο...» “

Σχετικά θέματα σελ. 4 & 5

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Πραγματοποιήθηκε με επιτυχία η 2η συνάντηση της νεολαίας της λέσχης και των φίλων της ποντιακής μουσικής και παράδοσης στην Εύξεινο Λέσχη Βέροιας.

Το σημαντικότερο για εμάς εκτός από το να κρατάμε άσβεστη τη φλόγα της παράδοσης, είναι να κάνουμε τα παιδιά μας σωστά μέλη της κοινωνίας του αύριο. Στο πνεύμα αυτό μικροί και μεγάλοι φίλοι και μέλη της Ευξείνου Λέσχης αλλά κυρίως φίλοι της νεολαίας μας συναντήθηκαν το ανοιξιάτικο απόγευμα της Παρασκευής 13 Απριλίου 2018 στο ΠΠΚ της λέσχης όπου χόρεψαν, τραγούδησαν και γλέντησαν μέχρι τις πρωινές ώρες του Σαββάτου, διατηρώντας το κέφι αμείωτο όλο το βράδυ.

Την βραδιά τίμησαν με την παρουσία τους ο δήμαρχος Βέροιας κ. Κωνσταντίνος Βοργιαζίδης ο περιφερειακός σύμβουλος Ημαθίας κ. Θεόφιλος Τεληγιαννίδης, ο Πρόεδρος της Δ.Ε.Υ.Α.Β κ. Ορφανίδης Γιώργος, ο Αντιδήμαρχος καθαριότητας κ. Βασίλης Παπαδόπουλος και ο πρόεδρος της ΚΑΠΑ Βέροιας κ. Στέργιος Διαμάντης και το μέλος της ΔΙΣΥΠΕ κ. Χαράλαμπος Καπουρτίδης.

Η νεολαία της λέσχης τίμησε τους Κοζανίτες άξιους συνεχιστές του ποντιακού μουσικού πολιτισμού κ. Λευτέρη Κοκκινά και κ. Νίκο Σιαμόγλη για την συνεχή και ακούραστη παρουσία τους στο χώρο της ποντιακής μουσικής παράδοσης.

Τέλος το ΔΣ της Λέσχης αισθάνεται την ανάγκη να ευχαριστήσει όλους τους συντελεστές που συνέβαλαν στην προετοιμασία και την πραγματοποίηση της εκδήλωσης αλλά κυρίως να ευχαριστήσει τη νεολαία της και όλους τους φίλους και τα μέλη της Λέσχης που τίμησαν με την παρουσία τους την εκδήλωση.

ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΗΣ ΕΥΞΕΙΝΟΥ ΛΕΣΧΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

www.elverias.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΤΗΣ
ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΛΕΣΧΗ ΒΕΡΟΙΑΣ
Λάμπ. Πορφύρα 1- Πανόραμα Βέροιας
Τηλ.: 2331072060 - Fax: 2331028356
Βέροια - Τ.Κ. 59132
Email: info@elverias.grΙδρυτής
+ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΛΕΤΙΔΗΣΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ε.Λ.ΒΕΡΟΙΑΣΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΥΛΗΣ
ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΠΟΥΡΤΙΔΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΟΥΜΠΟΥΛΙΔΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΚΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ
ΜΑΡΙΑ ΣΑΛΟΝΙΚΙΔΟΥΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΛΕΣΧΗ ΒΕΡΟΙΑΣΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΕΚΤΥΠΩΣΗ
ΚΑΡΑΜΑΝΛΙΔΗΣ Ν. & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΝΕΑ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑ
ΤΗΛ. 23310 90339 - 90234ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ
Λ. Πορφύρα 1
591 32 - ΒΕΡΟΙΑ ΗΜΑΘΙΑΣ
Κωδικός 1000001

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

01-04-2018

Συμμετοχή των τμημάτων της Ε.Λ.Β
σε μονοήμερη εκδρομή στην Έδεσσα

13-04-2018

Συνάντηση νεολαίας Ευξείνου Λέσχης Βέροιας
στο Π.Π.Κ. της Λέσχης.

20-04-2018

Εκπροσώπηση στην ποντιακή βραδιά
που διοργάνωσε ο Σύλλογος Ποντίων
Μακροχωρίου

23-04-2018

Εκπροσώπηση στις πανηγυρικές εκδηλώσεις
για την εορτή του Αγίου Γεωργίου που
διοργάνωσε το Σωματείο « Αγίου Γεωργίου
Περιστερεώτα» στο Ροδοχώρι Νάουσας.

28-04-2018

Εκπροσώπηση στο ποντιακό γλέντι που
διοργάνωσε ο Σύλλογος Ποντίων Φοιτητών
και Σπουδαστών Θεσσαλονίκης.

από τη Ροζαλία Γαβριηλίδου

Παύλος
Τσαουσίδης

Η πρώτη φορά που άκουσα για αυτό το όνομα και την ιστορία που κουβαλάει, ήταν όταν μου μίλησε ο πατέρας μου. Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε. Γνώριζα ότι υπήρχε συγγενική σχέση της οικογένειας Τσαουσίδα με τη δική μου, καθότι η πρώτη μου ξαδέλφη παντρεύτηκε έναν από τους γιούς του. Με βάση λοιπόν αυτήν την οικογενειακή-συγγενική σχέση, κατά τη διάρκεια της πολυετούς θητείας μου ως πρόεδρος του συλλόγου ποντίων Έδεσσας, ο μεγαλύτερος γιος της οικογένειας, ο κύριος Χαράλαμπος, μου παρέδωσε ένα αντίγραφο χειρόγραφου του πατέρα του. Ήξερα ότι περίμενε από μένα να το αξιοποιήσω με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, και η αλήθεια είναι ότι ένοιωσα βαρύνοντα το αίσθημα της ευθύνης.

Τι θα μπορούσα να κάνω μ αυτό το σημαντικό απόκτημα; Το πρώτο πράγμα που σκέφτηκα ήταν ότι έπρεπε να του δώσω ηλεκτρονική μορφή. Έτσι ξεκίνησε η αντιγραφή του χειρόγραφου στον υπολογιστή. Το αρχείο δημιουργήθηκε σε σύντομο χρονικό διάστημα, αν και υπήρχαν αρκετές δυσκολίες. Σε πολλές σελίδες του ήταν δυσανάγνωστο λόγω των πολλαπλών αντιγράφων και της αδύναμης φωτοτυπίας. Στο πρωτότυπο δυστυχώς δεν θα μπορούσα να έχω πρόσβαση για να λύσω τα εμπόδια δυσανάγνωστος του κειμένου. Γνώριζα ότι ο ίδιος ο Παύλος Τσαουσίδης το είχε στείλει στον Δημήτρη Ψαθά, ο οποίος και το χρησιμοποίησε σαν πηγή αναφοράς σε πολλά σημεία του βιβλίου του «η γη του Πόντου».

Η πρώτη εικόνα του κειμένου ήταν εντυπωσιακή. Οι σελίδες αριθμημένες, εξήντα στο σύνολο, και στο τέλος της κάθε μίας από αυτές, υπάρχει η υπογραφή του. Αρκετές από αυτές είναι πολύ πυκνά γραμμένες, και μεγαλώνουν το βαθμό δυσκολίας της ανάγνωσής του. Η γραφή στρωτή, με καλλιγραφικά γράμματα.

Κρατήθηκε ευλαβικά ο τρόπος έκφρασης και γραφής που υπήρχε στο χειρόγραφο. Δεν διορθώθηκε τίποτα, ούτε καν τα ελάχιστα ορθογραφικά λάθη που υπήρχαν. Στόχος ήταν το κείμενο να μεταφερθεί αυτούσιο χωρίς αλλαγές. Εικόνες βγαλμένες από τη ζωή των προγόνων μας, τις περιγράφει με πολύ παραστατικό τρόπο.

Απαντήσεις σε ερωτήματα του τύπου: γιατί δημιουργήθηκε το αντάρτικο; Πώς και από πού έπαιρναν τροφή οι αντάρτες; Ο οπλισμός; Οι καταστροφικές επιδρομές των τσετέδων. Και τόσες άλλες απαντήσεις από κάποιον που τα βίωσε στην πρώτη γραμμή. Κάθε γραμμή που έπαιρνε την ηλεκτρονική της μορφή, ήταν και μια νέα εμπειρία, μια νέα συγκίνηση και δεν ήταν λίγες οι φορές που άθελα μου ένοιωθα τα μάτια μου βουρκωμένα. Οι καταστροφικές επιδρομές των τσετέδων σε χωριά και οι βίαιες πράξεις τους, οι εμπρησμοί, οι εκτελέσεις, οι βιασμοί, οι προσπάθειες των ανταρτών να προστατέψουν τα γυναικόπαιδα ανεβαζόντάς τους στα βουνά, οι συνεννοήσεις μεταξύ των ανταρτικών ομάδων για τον συντονισμό τους και την λήψη

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΜΑΪΟΥ

Ανακοινώνονται οι κύριες δραστηριότητες
του συλλόγου μας για το μήνα Μάιο 2018

19-05-2018

Αιμοδοσία στο χώρο της πλατείας Δημαρχείου
Κεντρικές εκδηλώσεις Μνήμης στην πλατεία
Αγίας Σοφίας στη Θεσσαλονίκη

20-05-2018

Κύριες εκδηλώσεις μνήμης του Νομού στην Επισκοπή
Νάουσας

Κοτσά Αναστάς

Άρον τον κοτζά Αναστάς κι θα ελέψς όθεν κι αν πας
έτονε σταυραετός των προσφύγων ο Θεός
σ'έναν χέρ είχεν σταυρόν και σο άλλο το κανόν
Ατός έτον λεοντάρ τη Πάφρας το παλλικάρ
τον Πόντον απές σην ψύν είχεν σην ταραμονήν
έτον για να γουρταρεύ άμαχους να προστατεύ
Την πατριδαν ατ' που χαν' ες αγιατρευτον γεραν
με τα δοντεας να κρατεις τα χωραφεας και την γης
την σημαϊαν κρατ' σο χερ και σο άλλο το μαχαιρ'
λόγια τη Κοτσα Αναστας να θυμασε οθεν πας

κοινών αποφάσεων. Γεγονότα που αφορούν την ιστορία μας. Που ΕΙΝΑΙ η ιστορία μας!!!!

Με την ολοκλήρωση του αρχείου, πραγματικά δεν ήξερα τι άλλο θα μπορούσα να κάνω για να γίνει το επιπλέον βήμα. Πέρασε έτσι αρκετός καιρός και το ηλεκτρονικό αρχείο παρέμενε στον υπολογιστή μου, μη ξέροντας πώς θα μπορούσα να το αξιοποιήσω, με τρόπο ώστε να αναδειχθεί η αξία και η βαρύτητα που έχει. Θα έπρεπε να γίνει γνωστό, να έχουν πρόσβαση σ αυτό κι άλλοι άνθρωποι, να χρησιμοποιηθεί ως πηγή σε ιστορικούς, για την τεκμηρίωση των γεγονότων.

Η λύση στους προβληματισμούς μου δόθηκε από τον δρ. Θεοφάνη Μαλκίδη. Όταν του μίλησα για το χειρόγραφο, μου έδωσε τις κατευθύνσεις και τις συμβουλές που ζητούσα. Με ενθάρρυνε, όπως κάνει πάντα άλλωστε στις δράσεις μου, και μου πρόσφερε τη βοήθειά του για να κάνω το όνειρο πραγματικότητα. Οι ιστορικές του γνώσεις και το πλούσιο συγγραφικό του έργο, οι αμέτρητες ομιλίες που έκανε και συνεχίζει να κάνει, ο αγώνας του για την παγκόσμια αναγνώριση της γενοκτονίας, έδωσαν στο βιβλίο μας το κύρος και το εισιτήριο για την επιτυχία. Τον ευχαριστώ πολύ για αυτό.

Το επόμενο βήμα ήταν να ερευνηθεί η ζωή του Παύλου Τσαουσίδα από τη στιγμή που σταματάει την αφήγησή του ο ίδιος, μέχρι το θάνατό του.

Από εκεί και πέρα ξεκίνησε για μένα ένα υπέροχο ταξίδι στο χρόνο και στην ιστορία. Συναντήσεις με τους απογόνους του, μου έδωσαν τα στοιχεία που χρειαζόμουν, με βάση τα δικά τους ακούσματα, για να περπατήσω κι εγώ στα μονοπάτια που βάδισε ο ίδιος και να τα μεταφέρω όσο πιο συνοπτικά μπορούσα στο αναγνωστικό κοινό, για να έχουμε μια ολοκληρωμένη εικόνα για τον τρόπο ζωής και τα γεγονότα που τον σημάδεψαν.

Στο βιβλίο έχει συμπεριληφθεί το τραγούδι που γράφτηκε ειδικά για τον Παύλο Τσαουσίδα. Τους στίχους, που είναι στα ποντιακά, έγραψε η Αναστασία Μαχαιρίδου, φιλόλογος και εκπαιδεύτρια ποντιακής διαλέκτου.

Έτσι ολοκληρώθηκε το πόνημα και πλέον το βιβλίο μπορεί να έρθει στα χέρια οποιουδήποτε θελήσει να το αποκτήσει.

Η επίσκεψη της Ευξείνου Λέσχης Βέροιας στο τόπο ανάπαυσης του Πόντιου παλικάριού, για την απόδοση φόρου τιμής, με την πρωτοποριακή πράξη τους, έδωσε ιδιαίτερη τιμή και συγκίνηση στους απογόνους του, τα παιδιά του Χαράλαμπο και Μερόπη που ήταν παρόντες και τα εγγόνια του Παύλου, Γιώργο και Χαρούλα και βέβαια σε μένα προσωπικά. Τα υπόλοιπα παιδιά και εγγόνια του λόγω της απόστασης ήταν δύσκολο να παρευρεθούν, παρόλα αυτά η συγκίνησή τους ήταν τεράστια με αυτήν την πρωτοβουλία. Δικαιώθηκε και αναπαύθηκε η ψυχή του οπλαρχηγού του Κοτζά - Αναστάς, Παύλου Τσαουσίδα! Με αυτόν τον τρόπο αναγνωρίζουμε τους αγώνες και τις θυσίες αυτών που έδωσαν τη ζωή τους για να υπάρχουνε εμείς σήμερα. Άλλωστε είναι γνωστό ότι εάν δεν υπήρχε το αντάρτικο στον Πόντο μεγάλη μερίδα των προγόνων μας δεν θα είχαν επιβιώσει, οπότε δεν θα είχαν αποκτήσει απογόνους.

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ
ΤΗΣ Ε.Λ. ΒΕΡΟΙΑΣΛειτουργεί καθημερινά πλην
Παρασκευής και Σαββάτου
από τις 17:00 έως τις 21:00.

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

e-pontos.gr
pontostv.gr
verianet.gr
inveria.gr
alexandriamou.gr
24oresimathia.gr
pliroforiodotis.gr
laikoyra.gr
faretra.info
veriamou.blogspot.com
βεροιώτης.gr
alexandreia-gidas.gr
imathia-live.blogspot.com
blogspotanthemia.com
ammosimathia.blogspot.com
idisi-gr.blogspot.gr
arive.gr
efxinospontos.gr

Ανακαλύφθηκε η αρχαιότερη χριστιανική εκκλησία στο Δυτικό Πόντο

Στο δυτικό Πόντο, στην αρχαία Παφλαγονία και συγκεκριμένα στην αρχαία Αδριανούπολη που σήμερα ανήκει στο δήμο Εσκή παζάρ του νομού Καράμπιουκ, ανακαλύφθηκε κατά τη διάρκεια ανασκαφών η αρχαιότερη εκκλησία και φαίνεται πως μας πηγαίνει 1.500 χρόνια πίσω.

Ο εκπρόσωπος του Τμήματος Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου του Karabuk Ersin Celikbaş, μιλώντας σε εκπροσώπους των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης για την ανακάλυψη αυτό ανέφερε πως πως η εκκλησία που χρονολογείται στον 5ο αιώνα είναι όντως μία από τις πιο παλιές στην περιοχή.

Συγκεκριμένα δήλωσε: «Λαμβάνοντας υπόψιν την κατασκευή εκκλησιών στην Ανατολία μπορούμε με βεβαιότητα να πούμε ότι πρόκειται για ένα από τα πρώτα δείγματα. Υπάρχουν στοιχεία σε δύο μοναστήρια στο Εσκιπαζάρ. Κατά την έρευνά μας έχουμε την ευκαιρία να μελετάμε την ύπαρξη αυτών των μοναστηριών και των εκκλησιών. Η τοποθεσία της εκκλησίας είναι ιδιαίτερα σημαντική. Έχει μήκος περίπου 20 μέτρων και διαθέτει σημαντικές επικαλύψεις στο δάπεδο» και συνέχισε:

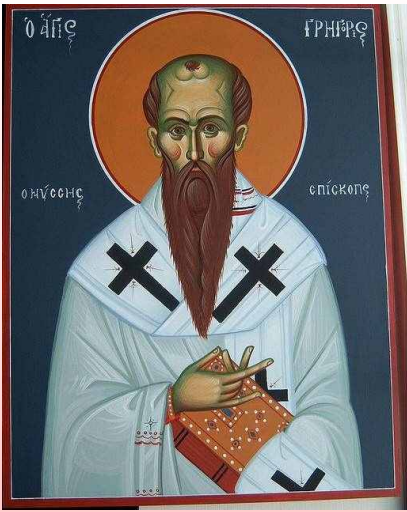
«Εντοπίσαμε επίσης ξεχωριστές φιγούρες στα μωσαϊκά. Στο σημείο αυτό υπήρχε μια μεγάλη αρχαία πόλη μετά τον τέταρτο αιώνα. Είναι μια ιδιαίτερα σημαντική ανακάλυψη για τον αρχαίο χριστιανικό κόσμο. Ξέρουμε πως οι Χριστιανοί επισκέφτηκαν εδώ τον Κόλπο της Αμάσρα (σ.σ. η ελληνική πόλη Άμαστις) και την Αδριανούπολη. Στη συνέχεια πήγαιναν και στην Κωνσταντινούπολη για εμπορικούς λόγους», πρόσθεσε.

Οι ειδικοί πιστεύουν ότι η Αδριανούπολη δημιουργήθηκε τον πρώτο αιώνα και λειτούργησε ως αποικία μέχρι τον όγδοο αιώνα.

Πηγή : efkinospontos

Άγιοι του Πόντου

Άγιος Γρηγόριος
Επίσκοπος Νύσσης

Ο Άγιος Γρηγόριος γεννήθηκε στη Νεοκαισάρεια του Πόντου το 332 μ.Χ. και ήταν αδελφός του Μεγάλου Βασιλείου. Παίρνει την ίδια μόρφωση με τον μεγάλο του αδελφό, ξεχωρίζει δε κι αυτός για την ευφυΐα του, την επιμέλεια του και την φιλοσοφικότητα ιδιοφυΐα του και είχε χειροτονηθεί αναγνώστης.

Ο Γρηγόριος νυμφεύεται τη Θεοσέβεια, (πραγματικά αγία γυναίκα), που γρήγορα την αρπάζει ο θάνατος. Ισχυρός χαρακτήρας καθώς ήταν, δεν απελπίζεται, και στα σαράντα του χρόνια γίνεται επίσκοπος Νύσσης (σήμερα Νεμσεχίρ), μιας κωμοπόλεως της Καπαδοκίας. Οι Αρειανοί, όμως, του έφεραν μεγάλες ενοχλήσεις. Αντιλαμβανόμενοι, ότι στο πρόσωπό του η αίρεσή τους θα είχε σπουδαιότατο πολέμιο, σχεδίασαν να τον εξοντώσουν. Τον κατηγορήσαν λοιπόν, ότι εξελέγη Επίσκοπος αντικανονικά και σφετερίσθηκε χρήματα της Εκκλησίας. Τις κατηγορίες υπέβαλε κάποιος με το όνομα Φιλόχαρης, όργανο των Αρειανών, προς τον διοικητή του Πόντου Δημοσθένη, προς τον οποίο ο Μέγας Βασίλειος έγραψε και επιστολή. Για την κατηγορία της καταχρήσεως παρακάλεσε να γίνει ο έλεγχος για να δειχθεί η συκοφαντία, για την αντικανονική χειροτονία λέγει ότι η ευθύνη είναι δική του, διότι αυτός χειροτόνησε και ότι, σε κάθε περίπτωση, δεν είναι σωστό να δικάσει επί της υποθέσεως αυτής σύνοδος Επισκόπων, των οποίων η εκκλησιαστική θέση δεν ήταν σε κανονική τάξη.

Η επίκληση του Βασιλείου απέβη άκαρπη. Ο αυτοκράτορας Ουάλης ήθελε να αποφευχθεί το θέμα. Το 376 μ.Χ. ο Γρηγόριος καθαιρείται ερήμην από σύνοδο Αρειανών Επισκόπων του Πόντου και της Γαλατίας. Και ο Γρηγόριος, καταδιωκόμενος, αναγκάζεται να πλανάται και να κρύβεται. Η περιπέτεια έληξε τον Αύγουστο του έτους 378 μ.Χ., όταν απέθανε ο Ουάλης. Ο Γρηγόριος επανήλθε στη Νύσσα, όπου του επιφυλάχθηκε θριαμβευτική υποδοχή.

Κατά το φθινόπωρο του 379 μ.Χ. έλαβε μέρος στη Σύνοδο της Αντιόχειας, η οποία συνήλθε ιδίως για την αίρεση του Απολλιναρίου. Ο Απολλινάριος, ερμηνεύοντας κατά γράμμα χωρίο της Αγίας Γραφής (κατά Ιωάννη α' 14), υποστήριζε ότι ο Θεός Λόγος έγινε σάρκα, όχι σάρκα και ψυχή. Αρνήθηκε τον ανθρώπινο νου, την ανθρώπινη ψυχή και θέληση του Ιησού Χριστού ως στοιχεία διασπαστικά της ενότητός Του και αντίθετα προς την τελειότητά Του και αντικατέστησε τα στοιχεία αυτά με τη θεία επένεργεια.

Δίδασκε, δηλαδή, στην ουσία, ότι ο Ιησούς Χριστός δεν είναι τέλειος Θεός ούτε τέλειος άνθρωπος. Πολλοί νόμιζαν ότι ο Απολλινάριος δέχθηκε την επίδραση της πλατωνικής και νεοπλατωνικής φιλοσοφίας, αλλά το πιθανότερο είναι, καθώς πιστεύει ο Γρηγόριος Νύσσης, ότι αφετηρία στη χριστολογική του διδασκαλία είναι χωρίο επιστολής του Αποστόλου Παύλου (προς Θεσσαλονικείς Α', ε' 23). Στη Σύνοδο ο Άγιος ανασκεύασε τις κακόδοξες θεωρίες του Απολλιναρίου. Επίσης, η Σύνοδος του ανέθεσε αποστολή για την Εκκλησία της Βαβυλωνίας και με την ευκαιρία αυτή επισκέφθηκε και τους Αγίους Τόπους.

Ο Θεός τον αξιώνει επίσης, να γίνει το κυριότερο όργανο Του στη Β' Οικουμενική σύνοδο, το 381 μ.Χ. στην Κωνσταντινούπολη, και κατατροπώνει στην κυριολεξία τους πνευματομάχους του Μακεδονίου, με «... τη μάχαιρα που δίνει το Πνεύμα και η οποία είναι ο λόγος του Θεού» (Προς Εφεσίους στ' 17). Στις συζητήσεις εκείνες, ο Γρηγόριος ο Νύσσης τόσο πολύ είχε διακριθεί, ώστε ονομάστηκε «Πατήρ Πατέρων και Νυσσαίων Φωστήρ». Ο δε Μέγας Θεοδόσιος τον ονόμασε στυλό της Ορθοδοξίας. Πέθανε ειρηνικά, αφού άφησε πολύ αξιόλογα έργα: ερμηνευτικά, δογματικά, κατηχητικά, λόγους ηθικούς, εορταστικούς, εγκωμιαστικούς, επιταφίους και έναν επιμνημόσυνο στον αδελφό του Μέγα Βασίλειο.

Άπολυτίκιον

Ύμνος γ'. Θείας πίστεως

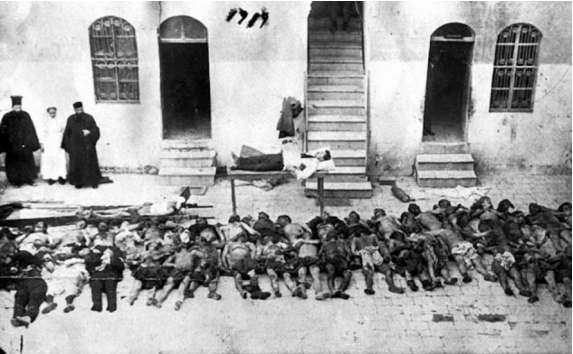
Θεῖον γρηγόρσιν, ἐνδεδειγμένους, στόμα σύντονον, τῆς εὐσέβειας, ἀνεδείχθης Ἱεράρχα Γρηγόριε τῇ γὰρ σοφία τῶν θείων δογμάτων σου, τῆς Ἐκκλησίας εὐφραίνεις τὸ πλήρωμα. Πάτερ ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον

Ύμνος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις

Τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς, γρηγορῶν Ἱεράρχα, ὡς γρηγόρος Ποιμὴν, ἀνεδείχθης τῷ κόσμῳ, καὶ ράβδῳ τῆς σοφίας σου, παμμακάριστε Ὅσιε, πάντας ἤλασας, τοὺς κακοδόξους ὡς λύκους, ἀδιάφθορον, διατηρήσας τὴν ποίμνην, Γρηγόριε πάνσοφε.

19 Μαΐου Ημέρα μνήμης της Γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού από τους Τούρκους

Γενοκτονία. Ένας όρος που ήρθε στη δίκη της Νυρεμβέργης το 1945 καθώς πριν από αυτή υπήρχε η κατηγορία για «εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας». Ο όρος σημαίνει τη μεθοδική εξολόθρευση, ολική ή μερική, μιας εθνικής, φυλετικής ή θρησκευτικής ομάδας. Πρόκειται για ένα πρωτογενές έγκλημα, το οποίο δεν έχει συνάρτηση με πολεμικές συγκρούσεις.

Ο γενοκτόνος δεν εξοντώνει μια ομάδα για κάτι που έκανε, αλλά για κάτι που είναι. Αυτό συνέβη και την περίοδο 1914-1923 από το κίνημα των Νεότουρκων εναντίων των Ελλήνων του Πόντου, επειδή έκαναν το «έγκλημα» να είναι Έλληνες και χριστιανοί.

Ένα εκλεκτό τμήμα του Ελληνισμού ζούσε στα βόρεια της Μικράς Ασίας, στην περιοχή του Πόντου, μετά τη διάλυση της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Η άλωση της Τραπεζούντας το 1461 από τους Οθωμανές δεν τους αλλοίωσε το φρόνημα και την ελληνική τους συνείδηση, παρότι ζούσαν αποκομμένοι από τον εθνικό κορμό. Μπορεί να αποτελούσαν μειονότητα -το 40% του πληθυσμού, αλλά γρήγορα κυριάρχησαν στην οικονομική ζωή της περιοχής, ζώντας κυρίως στα αστικά κέντρα.

Η οικονομική τους ανάκαμψη συνδυάστηκε με τη δημογραφική και την πνευματική τους άνοδο. Το 1865 οι Έλληνες του Πόντου ανέρχονταν σε 265.000 ψυχές, το 1880 σε 330.000 και στις αρχές του 20ου αιώνα άγγιζαν τις 700.000. Το 1860 υπήρχαν 100 σχολεία στον Πόντο, ενώ το 1919 υπολογίζονται σε 1401, ανάμεσα τους και το περίφημο Φροντιστήριο της Τραπεζούντας. Εκτός από σχολεία διέθεταν τυπογραφεία, περιοδικά, εφημερίδες, λέσχες και θέατρα, που τόνιζαν το υψηλό τους πνευματικό επίπεδο.

Το χρονικό Το 1915 ήταν μια χρονιά ορόσημο για τον ποντιακό ελληνισμό της Μικράς Ασίας. Τη χρονιά εκείνη, και ενώ όλα τα ευρωπαϊκά κράτη είχαν εμπλακεί στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, οι Τούρκοι εκπόνησαν ένα σχέδιο εξόντωσης των χριστιανικών πληθυσμών της Μικράς Ασίας. Τον Ιούνιο πραγματοποιήθηκε η εξορία και στη συνέχεια η σφαγή των Αρμενίων, ενώ αρχίζουν οι πρώτες βιαιοπραγίες εναντίον του ποντιακού στοιχείου. Τον Δεκέμβριο του 1916 εκπονήθηκε από τους Τούρκους στρατηγούς Ερμβέρ και Ταλαάτ σχέδιο εξόντωσης του άμαχου ελληνικού πληθυσμού του Πόντου που προέβλεπε «Άμεση εξόντωση μόνον των ανδρών των πόλεων από 16 έως 60 ετών και γενική εξορία όλων των ανδρών και γυναικόπαιδων των χωριών στα ενδότερα της Ανατολής με πρόγραμμα σφαγής και εξόντωσης».

Το πρόγραμμα ξεκίνησε 15 ημέρες αργότερα και εφαρμόστηκε κυρίως στις περιοχές της Σαμψούντας και της Πάφρας. Η περιοχή της Τραπεζούντας είχε γλιτώσει από τη μανία των Τούρκων διότι είχε καταληφθεί τον Απρίλιο του 1916 από τον ρωσικό στρατό. Όταν όμως οι Ρώσοι εγκατέλειψαν την πόλη τον Φεβρουάριο του 1918, τότε ο μισός περίπου πληθυσμός της περιοχής εγκατέλειψε τις εστίες του και ακολούθησε τον ρωσικό στρατό κατά την υποχώρησή του. Οι περισσότεροι από τους πρόσφυγες εγκαταστάθηκαν στην περιοχή του Καυκάσου και των παραλίων της Γεωργίας.

Οι Πόντιοι πίστεψαν ότι το τέλος του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου θα έφερνε και οριστικό τέρμα στα δεινά τους, αλλά διαψεύστηκαν...

Οι εκκλήσεις τους για να συμπεριληφθούν στο ελληνικό κράτος δεν εισακούστηκαν από τον Ελευθέριο Βενιζέλο, ο οποίος θεωρούσε ότι ο Πόντος ήταν πολύ απομακρυσμένος από τις υπόλοιπες ελληνικές περιοχές με αποτέλεσμα να είναι αδύνατη η υπεράσπισή του από τις τουρκικές επιδρομές. Σε

Από το βιβλίο του Βλάση Αγτζίδη: Έλληνες του Πόντου

αντάλλαγμα πρότεινε να προχωρήσουν οι Πόντιοι στη δημιουργία μιας ομοσπονδίας με τους Αρμένιους, και πράγματι ο αρχιεπίσκοπος Τραπεζούντας Χρύσανθος Φιλιππίδης και ο πρόεδρος των Αρμενίων Αλέξανδρος Χατισιάν υπέγραψαν τον Ιανουάριο του 1920 συμφωνία για τη δημιουργία ποντοαρμενικού κράτους. Όμως τον Νοέμβριο του 1920 ο αρμενικός στρατός ηττήθηκε στο Ερζερούμ από τις δυνάμεις του Κεμάλ με αποτέλεσμα να συνθηκολογήσουν οι Αρμένιοι και να μείνουν οι Πόντιοι μόνοι τους. Έκτοτε και μέχρι τον Αύγουστο του 1922 ο Κεμάλ, έχοντας εκκαθαρίσει τα δευτερεύοντα μέτωπα στη Μικρά Ασία, προχώρησε ανενόχλητος στη σταδιακή εξόντωση του ποντιακού ελληνισμού. Οι πόλεις και τα χωριά κάηκαν, οι χωρικοί σφάχτηκαν, ατιμάστηκαν, εξορίστηκαν ή έφευγαν ομαδικά στα δάση και στα βουνά. Όσοι άνδρες

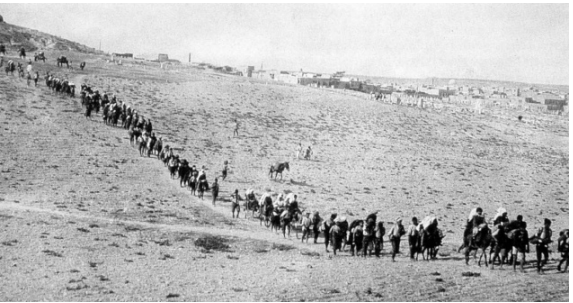
συλλαμβάνονταν προωθούνταν στο εσωτερικό της Μικράς Ασίας. Υπολογίζεται ότι στο διάστημα 1914-1922 εξοντώθηκαν περίπου 200.000 Πόντιοι.

Οι Τούρκοι εκτόπιζαν και εξόριζαν τους Έλληνες μέσα στην βαρύτερη κακοκαιρία, χωρίς να τους επιτρέπουν να παραλάβουν ούτε τρόφιμα ούτε στρώματα. Τα κυβερνητικά όργανα που συνόδευαν τους εκτοπιζόμενους δεν επέτρεπαν στα θύματά τους να σταθμεύουν σε κατοικημένα μέρη, αλλά μόνο σε μέρη έρημα και εκτεθειμένα στις χειμερινές συνθήκες. Ο σκοπός ήταν διπλός: πρώτα να μην μπορούν να στεγασθούν και έπειτα να μην μπορούν να αγοράσουν τρόφιμα. Δεν επέτρεπαν για κανένα λόγο να δώσουν βοήθεια στους γέρους γονείς ή στα ανήλικα παιδιά και στους αρρώστους, οι οποίοι εγκαταλείπονταν στα φαράγγια και στα δάση και πέθαιναν από την πείνα ή αποτελειώνονταν από την λόγχη των Τούρκων. Σε διάφορα μέρη της χώρας ιδρύθηκαν λουτρώνες δήμεν για στρατιωτικούς λόγους. Τα κυβερνητικά και αστυνομικά όργανα που οδηγούσαν τους μεταποιζόμενους εξανάγκαζαν τους δυστυχείς για λόγους δήμεν υγιεινής να λουστούν. Έβαζαν κατά εκατοντάδες άνδρες, γυναίκες και παιδιά στα λουτρά, γυμνούς, με θερμοκρασία 40 βαθμών. Τα ενδύματα των δυστυχών λεηλατούνταν. Όταν έβγαιναν από το λουτρό, τους

εξανάγκαζαν να παρατάσσονται στο χιόνι και με θερμοκρασία κάτω του μηδενός και να περιμένουν επίσκεψη του αστυνόμενου για καταμέτρηση, ο οποίος ποτέ δεν έρχόταν πριν από μία ώρα. Έπειτα άλλη μία ώρα περίμεναν τον γιατρό για ιατρική επιθεώρηση. Κατά την επιθεώρηση χαρακτηρίζονταν άρρωστοι οι νεότεροι και υγιέστεροι, οι οποίοι θανατώνονταν κατά την αποστολή στο νοσοκομείο.

Από την έκρηξη του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου (1914) ως τη Μικρασιατική Καταστροφή (1922), οι Νεότουρκοι με τα σκληρά μέτρα που έλαβαν εναντίον των Ελλήνων του

Πόντου με τη μέθοδο των εξοριών, βιασμών, σφαγών, εξανδραποδισμών και απαγχονισμών (κατά τον Πανάρετο Τοπαλίδη) εξόντωσαν:

α. κατά την περίοδο 1914-1918 170.576 Ποντίους
β. κατά την περίοδο 1918-1922 119.122 Ποντίους
συνολικά 289.698 Ποντίους
ποσοστό δηλαδή 41,56% σε σύνολο 697.000 Ελλήνων κατοίκων, ενώ κατά τον Γ. Βαλαβάνη οι απώλειες των Ποντίων σύμφωνα με τη Μαύρη Βίβλο του Κεντρικού Συμβουλίου των Ποντίων στην Αθήνα ανέρχονται σε 303.238 ως το 1922, και 353.000 ως το Μάρτιο του 1924, ποσοστό που ξεπερνά το 50% του ολικού πληθυσμού των Ελλήνων του Πόντου.

Η ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΑΚΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Γράφει: ο Νίκος Τουμπουλίδης

Έτσι λοιπόν μετά την πτώση της Αυτοκρατορίας της Τραπεζούντας το 1461 το δυσμενές κλίμα για τους υπόδουλους πόντιους Έλληνες, που είχε διαμορφωθεί στην Οθωμανική Αυτοκρατορία εντάθηκε ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια της Επανάστασης του 1821. Λόγω όμως εξωτερικών πιέσεων προς τον Σουλτάνο, το κλίμα αυτό άρχισε σταδιακά να υποχωρεί με την παραχώρηση ειδικών προνομίων, γνωστών στην παγκόσμια ιστορία με τους νομικούς όρους «Χάτι Σερίφ» (1839) και «Χάτι Χουμαγιούν» (1856).

Η θεωρητική ισονομία και η θρησκευτική ελευθερία μαζί με την ανάπτυξη του εμπορίου και της οικονομίας οδήγησαν στη δημογραφική αύξηση του ποντιακού πληθυσμού, στην καλλιέργεια της ελληνικής παιδείας και στην ανάπτυξη της νεοελληνικής συνείδησης.

Ο ποντιακός ελληνισμός εγκατέλειψε τα κρησφύγετά του και κατέβηκε στις παραλιακές περιοχές, όπου έκτισε καινούρια χωριά, εκκλησίες και σχολεία. Σε σύντομο χρονικό διάστημα πήρε ξανά στα χέρια του το εμπόριο ολόκληρου του Εύξεινου Πόντου και της ενδοχώρας, ενώ η Τραπεζούντα ξαναβρήκε τις παλιές δόξες της.

Στις αρχές του 20ού αιώνα δεν υπήρχε ποντιακό χωριό χωρίς δικό του σχολείο και δική του εκκλησία. Σύμφωνα με τη στατιστική του Παναρέτου, το 1913 στις επαρχίες των έξι μητροπόλεων του Πόντου κατοικούσαν 697.000 Έλληνες, ενώ το ίδιο διάστημα, σύμφωνα με τον Γ. Λαμψίδη, λειτουργούσαν 1.890 εκκλησίες, 22 μοναστήρια, 1.647 παρεκκλήσια και 1.401 σχολεία με 85.890 μαθητές.

Ωστόσο, η πολιτική που άρχισαν ξανά να εφαρμόζουν οι νεοτουρκικές κυβερνήσεις στις αρχές του 19^{ου} αιώνα, απέναντι στους Έλληνες ήταν εξαιρετικά εχθρική και περιλάμβανε δυσμενή οικονομικά, εκπαιδευτικά, στρατιωτικά και θρησκευτικά μέτρα, τα οποία επιβλήθηκαν γενικότερα στις χριστιανικές εθνότητες του κράτους. Η πολιτική αυτή, η οποία βρισκόταν σε πλήρη αντίθεση με τις εξαγγελίες του Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής Γ. Ουίλσον, σχετική με την αυτοδιάθεση των λαών, οδήγησε τους Πόντιους, στη μεγάλη απόφαση να αγωνιστούν για τη δημιουργία μιας αυτόνομης Ποντιακής Δημοκρατίας.

Οι Έλληνες της Διασποράς αναδείχθηκαν πρωτεργάτες στους αγώνες για τη δημιουργία μιας αυτόνομης ποντιακής δημοκρατίας με βασικούς εκπροσώπους τους Κ. Κωνσταντινίδη από τη Μασσαλία, Β. Ιωαννίδη και Θ. Θεοφύλακτο από το Βατούμ, Ι. Πασαλιδή από το Σοχούμ, Α. Ιωαννίδη και Φ. Κτενίδη από το Κρασνοντάρ ενώ από τους Έλληνες του ιστορικού Πόντου ξεχωρίζουν οι δύο σεβάσμιες μορφές της Εκκλησίας, ο μητροπολίτης Τραπεζούντας Χρύσανθος Φιλιππίδης και ο μητροπολίτης Αμάσειας Γερμανός Καραβαγγέλης.

Η ελληνική κυβέρνηση ενώ ήταν αρχικά σύμφωνη με τον αγώνα και τις εθνικές διεκδικήσεις των Ποντίων στο συνέδριο Ειρήνης των Παρισίων, που άρχισε το Δεκέμβριο του 1918, πείστηκε από τις συμμαχικές δυνάμεις και δεν συμπεριέλαβε τον Πόντο στο φάκελο των ελληνικών διεκδικήσεων, και, παρά τις έντονες διαμαρτυρίες των Ελλήνων του Πόντου, συμφώνησε να παραχωρηθεί η περιοχή στην υπό ίδρυση Αρμενική Δημοκρατία.

Η εξέλιξη αυτή προκάλεσε μεγάλη απογοήτευση στον ελληνισμό του πόντου. Παρά το αρνητικό κλίμα που δημιουργήθηκε, ο ποντιακός ελληνισμός δεν πτοήθηκε. Στις 10 Μαρτίου 1921 ο μητροπολίτης Αμάσειας Γερμανός Καραβαγγέλης πρότεινε στον τότε υπουργό εξωτερικών συνεργασία με τους Κούρδους και τους Αρμένιους εναντίον του κινήματος του Κεμάλ. Η κυβέρνηση όμως του Γούναρη, απομονωμένη και από τους συμμαχικούς, δεν πήρε καμιά πρωτοβουλία.

Μια τελευταία προσπάθεια ποντοαρμενικής συνεργασίας άρχισε καθυστερημένα στις αρχές του 1922, όταν πια τα συμφέροντα των Μεγάλων Δυνάμεων είχαν αλλάξει πλευρά. Εκμεταλλευόμενος την ευνοϊκή συγκυρία ο Κεμάλ πασάς, με τη φανερή υποστήριξη των μπολσεβίκων, της Ιταλίας, της Γαλλίας και τη σωπηρή σύμπραξη της Αγγλίας, άρχισε την αντιπίεση που έφερε και την κατάρρευση του μετώπου.

Η ποντιακή Δημοκρατία έμεινε ένα όνειρο, ενώ η καταδίκη σε θάνατο από την κεραλική κυβέρνηση όλων των πρωτεργατών του αγώνα σφράγισε την εθνική συμφορά του ποντιακού ελληνισμού, η οποία συνδέεται με τη γενικότερη τύχη του ελληνισμού της Μ. Ασίας.

Στον ιστορικό Πόντο όμως το τέλος της ιστορίας και του πολιτισμού των Ποντίων ήταν εξαιρετικά τραγικό και σταμάτησε βίαια με την αναγκαστική ανταλλαγή των πληθυσμών που όρισε η Συνθήκη της Λωζάννης το 1923. Είναι γνωστή η γενοκτονία του αρμενικού λαού το 1915 από τους Νεότουρκους, αλλά δευτερευόντως γνωστή η μεθοδευμένη εξόντωση των Ελλήνων του Πόντου που είχε τις ίδιες αναλογίες ποσοτικά και ηθικά με τη γενοκτονία των Αρμενίων την περίοδο 1916-1923.

Από τους 697.000 Πόντιους που ζούσαν το 1913 στον Πόντο, περισσότεροι από 353.000, δηλαδή ποσοστό μεγαλύτερο από το 50%, θανατώθηκαν μέχρι το 1923 από τους Νεότουρκους και τους Κεραλικούς στις πόλεις και τα χωριά, στις εξορίες και τις φυλακές, καθώς και στα τάγματα εργασίας, τα λεγόμενα «αμελέ ταμπουρού». Το <<επιτέλους τους ξεριζώσαμε>> του δολοφόνου Μουσταφά Κεμάλ Ατατούρκ στο τουρκικό κοινοβούλιο λέει πολλές αλήθειες για τη συμπεριφορά των τούρκων απέναντι στους Έλληνες.

Τα αρχεία των Υπουργείων Εξωτερικών της Ευρώπης και της Αμερικής, καθώς επίσης και οι εκθέσεις διεθνών οργανισμών πιστοποιούν το μέγεθος και το είδος του διαγμού που υπέστησαν οι Έλληνες του Πόντου. Τα γεγονότα του 1922 είχαν ως συνέπεια το ξεριζώμα του ελληνισμού του Πόντου και της Μ. Ασίας. Περισσότεροι από 1.300.000 Έλληνες αναγκάστηκαν να εκπατριστούν βίαια, εγκαταλείποντας τους προσφιλείς νεκρούς, μαζί με τις περιουσίες τους και τον πολιτισμό της μακραίωνης δημιουργικής παρουσίας τους εκεί.

Η εξαντλημένη από τον πόλεμο, ηθικά, πολιτικά, κοινωνικά, δημογραφικά και οικονομικά Ελλάδα αναγκάστηκε να δεχτεί στους κόλπους της εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες, χωρίς κάποιο συγκεκριμένο σχέδιο υποδοχής. Η μικρασιατική καταστροφή ξανάφερε στο προσκήνιο την παραγμένη εσωτερική πολιτική κατάσταση. Η ανικανότητα των εναλλασσόμενων κυβερνήσεων ανάγκασε τον στρατηγό Πλαστήρα να αναλάβει την εξουσία, να εκθρονίσει τον βασιλιά Κωνσταντίνο και να κινητοποιήσει όλες τις κρατικές υπηρεσίες για την επίλυση των προσφυγικών προβλημάτων.

Η συντριπτική πλειοψηφία του προσφυγικού πληθυσμού, 638.252 άτομα, δηλαδή ένα ποσοστό 53%, εγκαταστάθηκε στη Μακεδονία, αρχικά στις περιοχές που εγκατέλειψαν οι ανταλλάξιμοι μουσουλμάνοι. Παρ' όλες τις δυσκολίες, οι πρόσφυγες δεν λιποψύχησαν, αλλά επιστράτευσαν όλους τους μηχανισμούς επιβίωσης που απέκτησαν κατά τη διάρκεια της συμπίσής τους με τους Οθωμανούς και ξαναέστησαν τα σπιτικά και τις δουλειές τους.

Η 19^η Μαΐου στην Τουρκία είναι εθνική γιορτή αλλά στην Ελλάδα είναι ημέρα πένθους και μνήμης. Η Διεθνοποίηση και η Διεθνής Αναγνώριση και Καταδίκη της Γενοκτονίας των Ελλήνων Ποντίων από την Τουρκία είναι χρέος και ηθική υποχρέωσή μας, προς τους χιλιάδες άταφους νεκρούς μας.

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥΡΚΩΝ ΓΕΝΟΚΤΟΝΩΝ

Είναι οι ίδιοι οι Τούρκοι που ομολογούν τη γενοκτονία
Τι είπαν σε διάφορες ομιλίες τους αμέσως μετά τα γεγονότα

Murat Yuksel (Βουλευτής -Έπαρχος Κερασούντας)
«Κανένας δεν άκουγε τις εκκλησίες και τα παράπονα των δυστυχισμένων κατοίκων της Κερασούντας. Κανείς δεν έδινε σημασία στις καταγγελίες τους. Το αρχείο των μηνύσεων στο δικαστικό μέγαρο ήταν γεμάτο με μηνύσεις εναντίον του Τοπάλ Οσμάν. Όμως μια μυστική δύναμη όχι μόνο κάλυπτε τον Τοπάλ Οσμάν, αλλά σε κάθε φόνο και σε κάθε καταγγελία τον βοηθούσε ν' ανέβει πιο ψηλά στην ιεραρχία. Ήταν ο ανώτερος αξιωματικός της Κερασούντας, ήταν το παν. Όλα τα νήματα κινούνταν απ' αυτόν. Έδινε εντολές, απαγόρευε, κρέμαγε, έσφαζε. Κανείς δεν έλεγε ούτε μια κουβέντα».

Jemal Nuzhet (Έπαρχος Πάφρας)
Στην έκθεσή του γράφει για τις σφαγές των Ελλήνων του Πόντου στην κεμαλοκρατούμενη περιοχή από τις τοπικές αρχές και τις ληστοσυμμορίες:
«Το παρά τα παράλια του Ευξείνου Πόντου Ελληνικόν στοιχείον, ως εργατικόν και κατέχον το εμπόριον εις χείρας του και πλούσιον, ετύγχανε ο σπουδαιότερος παράγων της περιφερείας αύτης.Ο Μ. Κεμάλ προς διατήρησιν των τσετών έπρεπε όπως ετοιμάση έδαφος δράσεως δι' αυτάς και ως τοιούτον εύρε το της περιφερείας του Πόντου αι γενικαί σφαγαί.Αι αρπαγαί και εξοντώσεις εις την περιφέρειαν ταύτην ήρχισαν από τον Φεβρουάριον και διήρκησαν μέχρι του Αυγούστου.Αι σφαγαί αύται και εκτοπισμοί εξετελέσθησαν ημιεπισήμως τη συμμετοχή και στρατιωτικών και πολιτικών υπαλλήλων, επειδή δε η περιφέρεια αύτη ήτο πολύ εκτενής και πλουσία, εις την καταστροφήν της έλαβον μέρος άτομα εξ όλων των τάξεων.
Αι εξ χιλιάδες των Ελλήνων κατοίκων της Πάφρας αποκλεισθείσαι εντός των εκκλησιών του Σλαμαλικ, του Σουλού Δερέ, της Παναγίας και του Γκιокτσέ Σου παρεδόθησαν εις το πυρ, και εντός αυτών εκάησαν όλοι: γέροντες, άνδρες, γυναικες και παιδιά, ουδείς εσώθη. Μερικαί εκ των γυναικών οδηγήθησαν εις το εσωτερικόν υπό των τσετών και, αφού ασέληγхан επ' αυτών, τας εθανάτωσαν.Αι κινηταί περιουσίαι και τα χρήματα των Ελλήνων κατοίκων της Πάφρας ελεηλατήθησαν. Μετά το φρικώδες τούτο έργον αι τσέται ήλθον εις τον δήμον Αλά-Τσάμ, όπου παρέταξαν εις γραμμήν τους εις 2.500 χριστιανούς κατοίκους, και παρασύραντες αυτούς εις τους πρόποδας των ορέων, τους εθανάτωσαν όλους. Εκ των 25.000 Ελλήνων της περιφερείας Πάφρας, Αλά-Τσάμ ενενίηκοντα τοις εκατόν εξοντώθησαν, οι δε εκτοπισθέντες εθανάτώθησαν εις το εσωτερικόν».

Ισμέτ πασάς (σε μυστική συνεδρίαση)
«Ωρα 2 μ.μ. αρχομένης της συνεδρίασεως λαμβάνει τον λόγον ο Ισμέτ Πασάς.
Κύριοι, Σας έχουν ειδοποιήσει ότι εσηματίσθη μια επιτροπή από Αμερिका -νούς κατ' απαίτησιν του Βεκίλ Πατρίκη Προύσαλη να ενεργήσουν ανακρί-σεις διά τας σφαγάς του Πόντου.Η Σφαγή των Γκιαούρηδων έγινε, όταν οι Ρωμαίοι εσήκωσαν επανάστασιν, έσφαξαν πολλούς Τούρκους, ατίμασαν τες χανούμισες έκαμαν γιάγμα τας περιουσίας των, τότε μόνον έδωσεν διαταγήν το Κέντρον εις τον διοικητήν, ως και τον Τοπάλ Οσμάν Αγά να βάλουν σφαγήν...»

Χακί Χαμή μπέχς (Βουλευτής Σινώπης)
«Το πρόσωπό μας θα είναι αιώνια κηλιδωμένο εξαιτίας των εκτοπίσεων. Εάν οι εκτοπισμοί γίνονται προκειμένου να δολοφονηθούν ανθρώπινες ψυχές, τότε, κύριοι, αυτό είναι άκρως αποτρόπαιο. Μας κηλιδώνει ενώπιον του σύμπαντος κόσμου. Γιατί τότε η κυβέρνηση δεν θα μπορεί να υπερασπιστεί τον εαυτό της... Τα είδα με τα μάτια μου. Έχουν γίνει αθλιότητες, κύριοι. Οι αθλιότητες που διαπράττουν σήμερα οι υπάλληλοί μας, δεν έχουν γίνει ούτε από τους Άγγλους...».

Γιαχγιά Γκαλίπ (Βουλευτής Κίρσεχιρ)
«Το ζήτημα του Πόντου άρχισε πολύ παλιότερα... Ακούγαμε ότι οι υπερασπιστές των Ποντιακού θα κάνουν μια οργάνωση, θα κάνουν μια κυβέρνηση, θα κάνουν

αυτό, θα κάνουν εκείνο. Όμως δεν ακούσαμε τίποτα για αντιμετώπιση του προβλήματος με εκτοπίσεις ανθρώπων... Κύριοι, πιστέψτε πως, ό,τι κακό συνέβη, συνέβη λόγω των έκτακτων αρμοδιοτήτων που είχαν δοθεί... Εκείνο που θα ανορθώσει μια χώρα είναι οι νόμοι και εκείνο που θα την καταστρέψει η παρανομία. Έκτακτες εξουσίες σημαίνουν απολύτως κατά το κέφι του καθενός να κρεμά και να σφάζει ανθρώπους, να καταστρέφει πόλεις, να γκρεμίζει τα σπίτια που βρίσκει μπροστά του, να εγκαταλείπει το σύμπαν σε μια καταστροφή. Γιατί τα άτομα που ασχολούνται (με την καταστολή), για να μη δώσουν λογαριασμό για κείνους που κλέβουν, πυρπολούν τα σπίτια... Απ' όσους δημιούργησαν το Ποντιακό και από εκείνους που προκάλεσαν κακό για τον Πόντο, από μας υπήρξαν μεγαλύτερες απώλειες... Με πρόφαση τον εκτοπισμό των Ποντίων κατέστρεψαν το βιος και τα πράγματα των χωριών... θέλω όλοι να είναι μάρτυρες ότι εγώ δεν συμφωνώ για τον εκτοπισμό κανενός. Η εξορία είναι μια βόμβα για τη χώρα. Είναι τρομερό. Πόσα χρόνια μετά θα τα πληρώσουμε... Τους εγκληματίες να τους επιλέξουν τα δικαστήρια, όπως και τους αθώους».

Σαλαχαττίν μπέχς (Βουλευτής Μερσίνης)
«...100-200 χρόνια τώρα γίνονται κάποιες προσπάθειες για τη βελτίωση της διοίκησης, που δεν είναι ικανοποιητικές. Όσο οι Ευρωπαϊκές δυνάμεις διαπιστώνουν τα σφάλματα της διοίκησής μας θα μας επιτίθενται. Θα ζητήσουν μεταρρυθμίσεις. Έχουν δίκαιο στο αίτημά τους; Έχουν. Δεν έχουμε εκτελέσει το καθήκον μας όσον αφορά την προάσπιση της τιμής, της υπόληψης και της περιουσίας του λαού που μας αγκάλιασε όσο μπορούσε με την ιδιότητα του υπηκόου... Μήπως η επιθυμία της Εθνοσυνέλευσης είναι να μην απομείνει κανένας μη μουσουλμάνος, να εξοριστεί και να αφανιστεί μέχρι κι ο τελευταίος; Σε μια τέτοια περίπτωση πώς θα ζήσουμε και πώς θα μπορέσουμε να σταθούμε στον κόσμο; Θα με συγχωρέσετε, αλλά η διευθέτηση αυτού του προβλήματος θα ρυθμίσει τον εθνικό μας βίο. Κύριοι, μια κυβέρνηση, μια κυβέρνηση ισλαμική, μια κυβέρνηση οσμανική, ότι θέλετε πείτε, μια κυβέρνηση τουρκική είναι η κυβέρνηση όλων των υπηκόων που τελούν υπό τις εντολές της, ανεξαρτήτως θρησκείας, φύλου, θρησκευτικού δόγματος. Ή μήπως είναι κυβέρνηση μόνο των μουσουλμάνων; Θα απονείμει ίση δικαιοσύνη; Γιατί θέτουμε μια πολιτική αφανισμού και καταστροφής; Κι ο αφανισμός, όμως, γίνεται με άλλους τρόπους. Υπάρχουν διάφοροι τρόποι...».

Οσμάν μπέχς (Βουλευτής Καισάρειας)
«Είναι πολιτική λεηλασίας, καταστροφής».
Ο Σαλαχαττίν μπέχς συμφωνώντας θα προσθέσει: «... Ποιός αραιουρείται; Το δυστυχισμένο το έθνος»...και θα διερωτηθεί: «... Σε ποιου άραγε έθνους την ιστορία μπορούν να τιμώνται και να επαινούνται οι φόνοι;» Σε παρατήρηση συναδέλφου του ότι «τα ίδια έκαμαν και οι Έλληνες», θα παρατηρήσει ότι «εκείνοι τα έκαμαν πολιτισμένα και όχι με λαδομπογιάν».

ΣΧΟΛΙΟ (Νίκος Τουμπουλίδης)
Αυτοί είναι οι δολοφόνοι που επιδόθηκαν στη συστηματική εξόντωση των Ελληνικών πληθυσμών ανατολικά του Αιγαίου και σε κάθε ευκαιρία το ομολογούσαν. Με ιδιαίτερα απάνθρωπο τρόπο εφάρμοσαν σφαγές,βασανιστήρια, εξαναγκαστικό ξεριζωμό και πορείες θανάτου.
Η 19ηΜαΐου στην Τουρκία είναι εθνική γιορτή αλλά στην Ελλάδα είναι ημέρα πένθους και μνήμης. Η Διεθνοποίηση και η Διεθνής Αναγνώριση και Καταδίκη της Γενοκτονίας των Ελλήνων Ποντίων από την Τουρκία είναι χρέος και ηθική υποχρέωσή μας, προς τους χιλιάδες άταφους νεκρούς μας.
“Δεν ξεχνώ την ημέρα μνήμης και συμμετέχω ενεργά στις εκδηλώσεις γενοκτονίας” ας είναι το σύνθημα μας για πάντα.

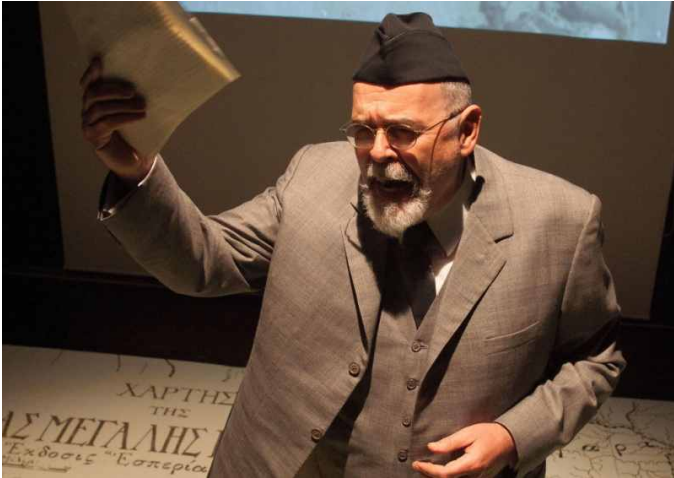
Επιστολή του Ελευθερίου Βενιζέλου, με την οποία πρότεινε για το Νόμπελ Ειρήνης τον Μουσταφά Κεμάλ!

Ο αμφιλεγόμενος ρόλος του Ελευθερίου Βενιζέλου στη γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου λόγω μη καθαρής θέσης στήριξης του ποντιακού ελληνισμού θα συνεχιστεί όταν αποφεύγοντας να εκμεταλλευτεί την συνεργασία των αντικεμαλικών κινημάτων (ισλαμιστές, Αρμένιοι, Κούρδοι κ.ά.), που θα μπορούσε ενδεχομένως να χρησιμοποιήσει ως μοχλό πίεσης για την προάσπιση των ελληνικών συμφερόντων απέναντι στον Κεμάλ Μουσταφά, ξεκίνησε μια «επίθεση» φίλιας απέναντι στην Τουρκία, τον μέχρι προ ολίγου δηλαδή, δήμιο των Ελλήνων, αλλά και των άλλων μη χριστιανικών πληθυσμών της Μικράς Ασίας, στα πλαίσια της εθνοκαθαρτικής πολιτικής των Νεότουρκων.Η «φιλία» αυτή επισημοποιήθηκε στις 30 Οκτωβρίου 1930, όταν υπογράφηκε στην Άγκυρα το Σύμφωνο Ελληνοτουρκικής Φιλίας.

Ο Βενιζέλος λίγα χρόνια αργότερα, θα προχωρήσει ένα βήμα παραπέρα, όταν με επιστολή του προς την νορβηγική επιτροπή του βραβείου Νόμπελ Ειρήνης, με ημερομηνία 12 Ιανουαρίου 1934, θα προτείνει ως υποψήφιο διεκδικητή του τον Μουσταφά Κεμάλ Ατατούρκ! Τον κύριο δηλαδή υπεύθυνο της εξολόθρευσης συμπαγών πληθυσμών, όπως των Ελλήνων και των Αρμενίων.

Το όλο κείμενο της επιστολής, είναι πραγματικά «καταπληκτικό», με την έννοια, πως αν ο ίδιος ο Κεμάλ το διάβαζε, χωρίς να γνωρίζει τον συντάκτη του, πιθανότατα θα θεωρούσε πως αυτός θα ήταν κάποιος φίλος του- σίγουρα όμως, όχι Έλληνας. Κι αυτό γιατί, ο Ελευθέριος Βενιζέλος δεν περιορίστηκε σε απλές και τυπικές φιλοφρονήσεις που φυσικά απαιτούσε η περίπτωση, αλλά με τα γραφόμενά του προσβάλλει ευθέως την μνήμη και το συναίσθημα των Ελλήνων προσφύγων και ουσιαστικά δικαιολογεί τον βίαιο εκτοπισμό του Ελληνισμού του Πόντου και της Μικράς Ασίας.

Το προκλητικό κείμενο της επιστολής, που περνάει στα όρια του κατάπτυστου, είναι το ακόλουθο και καλό είναι γνωρίζουμε όλες τις αλήθειες για τους μεγάλους “ηγέτες μας”.

Αθήνα, 12 Ιανουαρίου 1934

Κύριε Πρόεδρε,

Για περίπου επτά αιώνες ολόκληρη η Μέση Ανατολή και μεγάλο τμήμα της Κεντρικής Ευρώπης αποτέλεσαν θέατρο αιματηρών πολέμων. Κύρια αιτία γι' αυτούς, ήταν η Οθωμανική Αυτοκρατορία και το απολυταρχικό καθεστώς των Σουλτάνων.

Η υποδούλωση χριστιανικών λαών, οι θρησκευτικοί πόλεμοι του Σταυρού εναντίον της Ημισελήνου που μοιραία επακολούθησαν και οι διαδοχικές εξεγέρσεις όλων αυτών των λαών που προέβλεπαν στην απελευθέρωσή τους δημιουργούσαν μια κατάσταση πραγμάτων που θα παρέμενε μόνιμη πηγή κινδύνων όσο η Οθωμανική Αυτοκρατορία διατηρούσε τα ίχνη που της είχαν αφήσει οι Σουλτάνοι.

Η εγκαθίδρυση της Τουρκικής Δημοκρατίας το 1922, όταν το εθνικό κίνημα του Μουσταφά Κεμάλ Πασά θριάμβευσε επί των αντιπάλων του, έθεσε οριστικά τέλος σ' αυτή την κατάσταση αστάθειας και μισαλλοδοξίας.

Πράγματι, σπάνια στη ζωή ενός έθνους πραγματοποιήθηκε σε τόσο λίγο χρόνο μια αλλαγή τόσο ριζική. Μια παρακμάζουσα αυτοκρατορία που ζούσε υπό θεοκρατικό καθεστώς στο οποίο οι έννοιες του δικαίου και της θρησκείας συγχέονταν μετατράπηκε σ' ένα εθνικό και σύγχρονο κράτος, γεμάτο ενέργεια και ζωή.

Με την ώθηση του μεγάλου μεταρρυθμιστή Μουσταφά Κεμάλ το απολυταρχικό καθεστώς των Σουλτάνων καταλύθηκε και το κράτος κατέστη αληθινά κοσμικό. Το έθνος ολόκληρο στράφηκε προς την πρόοδο, με την θεμιτή φιλοδοξία να ενταχθεί στην πρωτοπορία των πολιτισμένων λαών.

Όμως το κίνημα για την εδραίωση της ειρήνης προχώρησε από κοινού με όλες εκείνες τις εσωτερικές μεταρρυθμίσεις που προσέδωσαν στο νέο κυρίως εθνικό κράτος της Τουρκίας την σημερινή του μορφή. Πράγματι η Τουρκία δεν δίστασε να αποδεχθεί ειλικρινά την απώλεια επαρχιών όπου κατοικούσαν άλλες εθνότητες και, ικανοποιημένη πραγματικά με τα εθνικά και πολιτικά της σύνορα όπως καθορίστηκαν από τις Συνθήκες, έγινε αληθινός στυλοβάτης της ειρήνης στην Εγγύς Ανατολή.

Είμαστε εμείς οι Έλληνες που αιματηροί αγώνες αιώνων μας είχαν φέρει σε κατάσταση διαρκούς ανταγωνισμού με την Τουρκία οι πρώτοι που είχαμε την ευκαιρία να αισθανθούμε τις συνέπειες αυτής της βαθιάς αλλαγής στη χώρα αυτή, διάδοχο της παλιάς Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Από την επόμενη μέρα της Μικρασιατικής Καταστροφής, διαβλέποντας την δυνατότητα συνεννόησης με την αναγεννημένη Τουρκία, που προέκυψε από τον πόλεμο ως εθνικό κράτος, της απλώσαμε το χέρι και το δέχτηκε με ειλικρίνεια.

Από αυτήν την προσέγγιση, που μπορεί να χρησιμεύσει ως παράδειγμα για τη δυνατότητα συνεννόησης ακόμη και μεταξύ λαών που τους χώρισαν οι πιο σοβαρές διαφορές, όταν αυτοί διαπιστούν με την ειλικρινή επιθυμία για ειρήνη, προέκυψαν μόνο καλά, τόσο για τις δύο ενδιαφερόμενες χώρες όσο και για τη διατήρηση της ειρήνης στην Εγγύς Ανατολή.

Ο άνθρωπος στον οποίο οφείλεται αυτή η πολύτιμη συμβολή στην ειρήνη δεν είναι άλλος από τον Πρόεδρο της Τουρκικής Δημοκρατίας Μουσταφά Κεμάλ Πασά.

Έχω λοιπόν την τιμή ως αρχηγός της Ελληνικής Κυβέρνησης το 1930, όταν η υπογραφή του Ελληνοτουρκικού Συμφώνου σηματοδότησε μια νέα εποχή στην πορεία της Εγγύς Ανατολής προς την ειρήνη, να υποβάλλω την υποψηφιότητα του Μουσταφά Κεμάλ Πασά για την διακεκριμένη τιμή του βραβείου Νόμπελ για την Ειρήνη.

Με βαθύτατη εκτίμηση
Ε. Κ. Βενιζέλος

Πηγή: Κοζάνη, Δρ. Θεολογίας Τσακαλιόης Γεώργιος

Ημερήσια εκπαιδευτική εκδρομή της Ευξείνου Λέσχης Βέροιας

Τους επισκέπτες καλωσόρισε η κ. Ροζαλία Γαβριηλίδου και η κόρη της (δασκάλα της Ποντιακής διαλέκτου) Αναστασία Μαχαιρίδου, στις οποίες οφείλουμε τη γνώση για τη ζωή, την ιστορία και την προσφορά στον αγώνα του Μεγάλου Ανδρός, μέσα από το βιβλίο που έγραψαν, αφού και ορθώς, τις είχαν εμπιστευθεί όλα τα στοιχεία (χειρόγραφα, φωτογραφίες) πρωτίστως τα παιδιά του. Άλλωστε, η επίσημη ιστορία της Πατρίδας μας δεν έχει καταγεγραμμένες τέτοιες αναφορές και ευτυχώς που κάποιοι ασχολήθηκαν επιμελώς με τις άγνωστες, για το κράτος, πτυχές των αγώνων και αγωνιστών του Ελληνισμού ώστε να γνωρίζουν οι επόμενες γενιές.

Προχωρώντας προς το εσωτερικό, τα μέλη της αποστολής με τις δύο κυρίες, συνάντησαν τους απογόνους του Καπετάνιου, τα παιδιά του Χαράλαμπο και Μερόπη και τα εγγόνια του Παύλου, Γιώργο και Χαρούλα, που περίμεναν καρτερικά για το καλωσόρισμα.

Στην συνέχεια, αφού συγκεντρώθηκαν όλοι στον χώρο της “τελευταίας κατοικίας” και μετά τον σύντομο χαιρετισμό και τα λόγια ψυχής του υπευθύνου των Δημοσίων σχέσεων του Δ.Σ και πρώην προέδρου της Λέσχης Χαράλαμπο Καπουρτίδη, τελέστηκε το προγραμματισμένο τρισάγιο.

Μετά το πέρας της τελετής πήρε τον λόγο το μέλος του Δ.Σ

Γιάννης Κοτίδης, ο οποίος ανάγνωσε, με πολύ μεγάλη δυσκολία λόγω συναισθηματικής φόρτισης, το βιογραφικό του αγωνιστή. Ο επίλογος δόθηκε με τον Γιώργο Νικηφορίδη, ο οποίος έπαιξε με την λύρα του και τραγούδησε το τραγούδι που έγραψε η Αναστασία Μαχαιρίδου για τον ήρωα του ΠΟΝΤΟΥ. Η συγκίνηση κορυφώθηκε όταν όλοι μαζί αυθόρμητα φωνάζανε «Αθάνατος».

η ύπαρξη πολλών εξ ημών.

Στην συνέχεια, οι απόγονοι του καπετάνιου πρόσφεραν σε όλα τα μέλη της αποστολής, όπως είθισται στα μνημόσυνα, τον καθιερωμένο καφέ σε κατάστημα της περιοχής και φυσικά ήταν ευκαιρία για συζήτηση και γνωριμία.

Μετά τον καφέ οι εκδρομείς περιηγήθηκαν στην πόλη με κατάληξη τον χώρο του κατάρρακτη, όπου μικροί και μεγάλοι απόλαυσαν το όμορφο θέαμα και αποθανάτισαν την παρουσία τους με τις φωτογραφικές τους μηχανές.

Η μονοήμερη αυτή εκδρομή που διοργάνωσε η ΕΛΒ τελικά αποδείχθηκε πάρα πολύ σημαντική και θα μείνει αξέχαστη από όλους και κυρίως από την Ιστορία, διότι όταν οι απόγονοι ξέρουν και τιμούν τους ΗΡΩΕΣ μαζί με τα παιδιά τους, είχε και έχει αξία η θυσία.

Παγκόσμια Ημέρα Πολιτισμού

επιμέλεια : Νίκος Τουμπουλίδης

Τον Νοέμβριο του 2001 η Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών ανακήρυξε την 21η Μαΐου ως Παγκόσμια Ημέρα για την Πολιτισμική Διαφορετικότητα, τον Διάλογο και την Ανάπτυξη (World Day for Cultural Diversity for Dialogue and Development). Κάλεσε όλα τα κράτη - μέλη, τις διακυβερνητικές και μη κυβερνητικές οργανώσεις να διοργανώσουν εκδηλώσεις, που θα διευρύνουν τη γνώση των λαών σχετικά με τον παγκόσμιο πολιτιστικό πλούτο και να ενθαρρύνουν μέσω της εκπαίδευσης και των μέσων μαζικής ενημέρωσης τη γνώση της αξίας της πολιτισμικής διαφορετικότητας.

Η Ευξείνου Λέσχη Βέροιας ξεπερνώντας τα 60 χρόνια ύπαρξης και δράσης στα πολιτισμικά δρώμενα του ποντιακού χώρου συνεχίζει όλο και πιο δυναμικά τις δράσεις της, με σκοπό την διατήρηση και διάδοση της ιστορίας και της πολιτιστικής παράδοσης του Ποντιακού Ελληνισμού.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Ο Πλούτος είναι η τελευταία σωζόμενη κωμωδία του Αριστοφάνη, που γράφτηκε το 388 π.Χ., σηματοδοτώντας το πέρασμα από την αρχαία στη νεότερη Αττική κωμωδία.

Η ΕΛΒέροιας είχε τη χαρά να συνδιοργανώσει με τη ΜΚΟ “ΛΑΜΠΙΩΝΙ” και να παρουσιάσει στο ΠΠΚ στις εγκαταστάσεις της λέσχης την κωμωδία αυτή όπου ο Αριστοφάνης διακωμωδεί την κακή διανομή του πλούτου, που επειδή είναι τυφλός, πηγαίνει στους κακούς. Αλλά ένας χρηστός πολίτης, ο Χρεμύλος, μαζί με τον τετραπέρατο δούλο του Καρίωνα, περιθάλπουν τον τυφλό, τιμωρημένο από το Δία, θεό Πλούτο, που μικρός τυφλώθηκε για να αποφεύγει τους δίκαιους, τους σοφούς και τους έντιμους. Ο Θεός Πλούτος λοιπόν ξαναβρίσκει το φως του, μετά την γιατρεία που του προσφέρουν ο Χρέμυλος με τον δούλο του. Εκείνος δίνει πλέον τα πλούτη του στους αγαθούς και τους κακούς τους κάνει φτωχούς. Έτσι, με την ανατροπή πολλών πραγμάτων, στήνεται ένα γαϊτανάκι, το οποίο αποτυπώθηκε στη σκηνή από τους καταξιωμένους ηθοποιούς της ΜΚΟ και παρουσιάστηκε στη σκηνή ένα μωσαϊκό της κοινωνίας της εποχής του Αριστοφάνη, που στη δίψα της για πλούτο μοιάζει πάρα πολύ και με τη δική μας.

Όλα αυτά και πολλά ακόμη χάρηκαν όλοι οι Βερροιείς που βρέθηκαν το βράδυ της Δευτέρας 16 Απριλίου 2018 στη Λέσχη και παρακολούθησαν δωρεάν το θεατρικό έργο “Ο ΠΛΟΥΤΟΣ”.

